

GS 148

En Visa

om

Hund-Turken Skälmstedt.

(Melod. *Mårten Holk.*)

1.

Fanns en hökare så grann,
Såsom sjelfva satan; —
Han sig kromade min sann,
När han gick på gatan.

2.

Grann också hans hustru var,
Många dyra kläder
Hade hon, och flera par
Rockar för hvart väder.

3.

Fin var deras dotter ock,
Snörd och spänd och sirad,
Och ibland dess lockars flock
Mången lös var virad.

4.

Trippade så sipp, så nätt,
Stundom in till staden;
Hjertat hoppade så lätt
När hon såg paraden.

5.

Och ibland hon skönjdes ock
Uti Djurgårdsparken;
Än i kapp, än i rock,
Låg hon der på marken.

6.

Äfven svängdes hon ibland
Uppå jungfrubalen,
Så att blommor, bjäfs och band
Slungade bring salen

7.

Visst hon tänkte att bli fru
Åt en med mustascher; —
Flickorne mest älska nu
Piltar med plymager.

8.

Men ej gubben tänkte så —
(Gubbarne ä' dumma!) —
"Dig min bodbetjent skall få,"
Hördes han jemt brumma.

9.

Men hans fru var deremot,
Pris'te militären,
Ifrån hufvud ned till fot, —
Blott för plien, airen.

10.

Men fast ägta männer få
Följa hustruns pipa,
Hökar'n torde't ej ändå,
Som vi lätt begripa;

11.

Ty han fruktade min sann
Bodbetjentens tunga; —
Mycket den omtala kan,
Vill' han rent utsjunga.

12.

Hade han då icke fler',
Icke fler' betjenter? —
Eller hade han ej mer',
Icke mera gänter?

13.

Blott en dotter egde han,
Och, som folket sade,
En betjent fullkomligt hann
Göra hvad han hade.

14.

Ty inom hans hökardisk
Fanns ej ost, ej skinka;
Icke salt, ej mjöl, ej fisk,
Fanns inom hans klinka.

15.

Gryn och smör och sill och ljus,
Renkött, fårlår, långer,
Såldes inom detta hus
Just ej många gånger.

16.

Icke fanns der gryn, ej vax,
Icke malt, ej honing,
Icke strömming, sill och lax,
Icke korn till såning.

17.

Gammalt jern uppköpte han,
Gamla lumpor köpte,
Fast han, som man sedan fann,
Nytt till gammalt stöpte.

18.

Man ej visste dock hvaraf
Han kund' sutinera,
Trodde, att af Mammons slaf,
Han lart diskontera.

19.

Trodde han var kap'talist
Och tog Judas-ränter,
Diskretionerne till sist,
Se'n han fått procenter.

20.

Att han mynt gaf emot pant
Åt sin stackars nästa; —
Att på lotteri han vant.
(Tappa gör' de flesta!) —

21.

Trodde att han kille drog,
Att han tärning skötte;
Att mot honom lyckan log
Och jemt turen mötte.

22.

Men snart gåtan upplöst blef; —
Jag skall strax förklara
Huru rörelsen han dref; —
Vänten, vänner, bara!

23.

Tjufgods köpte han min sann,
Ty för bästa priset
Säljes detta, — och han vann
Mest uppå det viset.

24.

Många saker funnos der,
Silfver, koppar, kläder,
Såd'na man och qvinna bär; —
Kaffekitlar, läder.

25.

Lakan, som ej fälladt var,
Paraplyer många,
Kaffeqvarnar, saltekar,
Spjell, som voro långa.

26.

Messingsklapp der också fanns,
På den samlings-orten; —
Lockad af dess gyllne glans
Stals den ifrån porten.

27.

Tallrikar och tenn och bly,
Koppar, brickor, kannor,
Sidenklädning, som var ny,
Fjerdingar och pannor.

28.

Och så mycket annat se'n,
Som jag nu ej minnes,
Men som dock uppräknadt re'n
Uti Tidning finnes.

29.

Nu han måste återge,
Hvad så köpt han hade;
Man slapp tigga, man slapp be,
Ty domaren det sade.

30.

Nu han ej sig kromar mer,
Ej hans fru nu pyser,
Dottern ej så sorglöst ler;
Haf — mitt hierta ryser.

31.

Jag såg *Skälmstedt*, såg hans fru,
 De betjenter hade; —
 Ack, men hör min kära du,
 De ej voro glade.

32.

Hvar' betjent så gråklädd var
 Utan plym i hatten,
 Sabel hvar' i handen bar,
 Att bevara skatten.

33.

Stängd nu hökarboden är,
 Herrn och frun ä' borta,
 Bodbetjenten är ej der; —
 Alla komm' till korta.

34.

Alla ha nu husfritt rum,
 Ej just skönt att skåda; —
 Dagen är der mörk och skum,
 Sparsam spiseln låga.

35.

Granna möbler der ej är,
 Der finns inga fröjder;
 Ingen handel idkas der;
 Ingen är förnöjder.

36.

O! så hämnas allting här,
 Allting Gud uppdagar,
 Synden straffet med sig bär,
 Säg Himlens lagar.

Stockholm & Nöjes-Verksamhet 1833.